Gmina Moszczenica
ul. Kosowska 1
97-310 Moszczenica
tel.: 044 616 96 25, fax: 044 616 96 87
e-mail: ug@moszczenica.pl
oficjalna strona internetowa: http://www.moszczenica.pl
BIP: http://www.bip.moszczenica.eu
NIP: 771-16-61-550, REGON: 590647948

Moszczenica 26.11.2025 r.

GGO.271.1.2025

Do Zainteresowanych

Dotyczy postępowania w trybie przetargu nieograniczonego na podstawie art. 132 ustawy z dnia 11 września 2019 r. Prawo zamówień publicznych (t.j. Dz. U. z 2024 r. poz. 1320) na wykonanie zadania pn: Odbiór, transport i zagospodarowanie odpadów komunalnych z terenu Gminy Moszczenica.

1. Zgodnie z art. 135 ust. 2 ustawy Prawo Zamówień Publicznych (t.j. Dz. U. z 2024 r. poz. 1320) Wójt Gminy Moszczenica w odpowiedzi na zapytania, które wpłynęły do tutejszego Urzędu Gminy informuje:

1) Pytanie:

1) Punkt III.4.1) Specyfikacji warunków zamówienia
Z uwagi na najnowsze orzecznictwo sądowe oraz Krajowej Izby Odwoławczej w sprawie przenoszenia przez zamawiających na wykonawców obowiązków dotyczących osiągnięcia poziomów przygotowania do ponownego użycia i recyklingu odpadów komunalnych, Wykonawca wnosi o zmianę treści zawartej w punkcie III.4.1) SWZ, poprzez nadanie mu następującej treści:
„Wykonawca podczas realizacji przedmiotu umowy zobowiązany jest do ograniczenia poziomu odpadów przekazywanych do składowania zgodnie z zapisami art. 3b i 3c ustawy z dnia 13 września 1996 r. o utrzymaniu czystości i porządku w gminach".
W punkcie III.4.1) SWZ Zamawiający ustanowił obowiązek osiągnięcia przez wykonawcę poziomu przygotowania do ponownego użycia i recyklingu odpadów komunalnych. Obecna treść przywołanego postanowienia jest następująca: „Wykonawca podczas realizacji przedmiotu umowy zobowiązany jest do osiągnięcia odpowiednich poziomów dotyczących przygotowania do ponownego użycia i recyklingu odpadów komunalnych oraz ograniczenia poziomu odpadów przekazywanych do składowania zgodnie z zapisami art. 3b i 3c ustawy z dnia 13 września 1996 r. o utrzymaniu czystości i porządku w gminach".
Wykonawca nie ma wpływu na szereg okoliczności, od których zależy osiągnięcie poziomów recyklingu przez Zamawiającego, w szczególności takich jak: jakość selektywnej zbiórki odpadów, która zależy od mieszkańców, rola Zamawiającego w gospodarce odpadami (w tym podejmowane działania kontrolne i edukacyjne względem mieszkańców), uwarunkowania rynkowych w zakresie recyklingu odpadów, czy odpływ odpadów szczególnie nadających się do ponownego użycia i recyklingu odpadów komunalnych w związku z wejściem w życie systemu kaucyjnego.
Nałożenie na wykonawcę obowiązku osiągnięcia poziomu przygotowania do ponownego użycia i recyklingu odpadów komunalnych poziomów dotyczących w sytuacji, gdy ustawowo wykonanie takiego obowiązku obciąża Zamawiającego, szczególnie przy uwzględnieniu okoliczności podnoszonych w poprzednim akapicie, narusza art. 99 ust. 1 ustawy z dnia 11 września 2019 r. Prawo zamówień publicznych (Dz. U. z 2024 r., poz. 1320 t.j.), dalej: „PZP", art. 16 pkt 1 – 3, a także (przy uwzględnieniu treści art. 8 ust. 1 PZP) art. 5 ustawy z dnia 23 kwietnia 1964 r. Kodeks cywilny (Dz. U. z 2024 r., poz. 106 t.j.), dalej jako: „KC", art. 58 § 2 KC, art. 3531 KC oraz art. 387 § 1 KC, przez co obowiązek objęty jest sankcją nieważności.

Opisanie przedmiotu zamówienia jest jedną z kluczowych czynności w postępowaniu i jest z jednej strony uprawnieniem, z drugiej zaś obowiązkiem Zamawiającego. Należy w tym zakresie wskazać, że do czynności podejmowanych przez Zamawiającego w postępowaniu o udzielenie zamówienia publicznego (w tym do opisywania przedmiotu zamówienia) na podstawie art. 8 ust. 1 PZP mają zastosowanie również przepisy KC. Opis taki powinien być dokonywany m. in. przy uwzględnieniu

art. 353[1] KC, art. 387 § 1 KC oraz art. 58 KC.

Zasada swobody umów wyrażona w art. 353[1] KC oznacza, że strony co do zasady mogą ułożyć stosunek prawny według swego uznania, byleby jego treść lub cel nie sprzeciwiał się właściwości (naturze) stosunku, ustawie lub zasadom współżycia społecznego. O ile zasada swobody umów wymaga konsensusu obu stron, o tyle na gruncie zamówień publicznych doznaje ona istotnego ograniczenia. Wiąże sią ono nie tylko z brakiem swobody co do wyboru kontrahenta, ale także z ograniczeniami co do kształtowania obowiązków stron, które muszą odpowiadać przepisom prawa. Można zatem powiedzieć, że zamawiający ma prawo podmiotowe do jednostronnego ustalenia warunków zamówienia, które zabezpieczą jego interes w wykonaniu przedmiotu zamówienia zgodnie z jego uzasadnionymi potrzebami. Uprawnienie Zamawiającego do ustalenia warunków zamówienia nie ma charakteru absolutnego, gdyż Zamawiający nie może swego prawa podmiotowego nadużywać. Wynika to zarówno z przywołanych powyżej ograniczeń zasady swobody umów, jak i z innej podstawowej zasady prawa cywilnego, wyrażonej w art. 5 KC, zgodnie z którą nie można czynić ze swego prawa użytku, który by był sprzeczny ze społeczno-gospodarczym przeznaczeniem tego prawa lub z zasadami współżycia społecznego, a takie działanie lub zaniechanie uprawnionego nie jest uważane za wykonywanie prawa i nie korzysta z ochrony.
Innym ograniczeniem prawa Zamawiającego do opisania przedmiotu zamówienia w sposób adekwatny do jego potrzeb jest z pewnością instytucja świadczenia niemożliwego. Zamawiający nie może zatem wymagać od wykonawców spełnienia świadczenia, które obiektywnie nie jest możliwe do osiągnięcia, ani tym bardziej karać wykonawców za niespełnienie takiego obowiązku.
Zgodnie bowiem z art. 387 § 1 KC, umowa o świadczenie niemożliwe jest nieważna.

Jak wskazuje się w piśmiennictwie: „Przez świadczenie niemożliwe należy rozumieć zachowanie stanowiące obowiązek dłużnika wyznaczony przez umowę, którego nie da się zrealizować. Innymi słowy, chodzi o zachowanie niewykonalne. Taką charakterystykę można odnieść do niemożliwości dotykającej zachowań będących przedmiotem innych obowiązków niż dług, do których - jak przyjęto wyżej - komentowany przepis znajduje również zastosowanie" (R. Strugała [w:] P. Machnikowski (red.), Zobowiązania. Część ogólna. Tom II. Komentarz, wyd. 1, 2024, art. 387, Nb 12.).
Ponadto podnosi się, że „Niemożliwość, o której mowa w art. 387 KC, odnosi się do świadczenia. W konsekwencji o tym, czy art. 387 KC ma zastosowanie do konkretnej umowy, przesądza abstrakcyjna ocena faktycznej i prawnej możliwości wykonania wynikającego z niej zobowiązania zgodnie z jego treścią. Nieważność umowy o świadczenie niemożliwe zachodzi wtedy, gdy niemożliwość jest faktyczna lub prawna. Ocena możliwości świadczenia sprowadza się do odpowiedzi na pytanie, czy ktokolwiek na miejscu strony zobowiązanej do spełnienia określonego świadczenia, mógłby je spełnić" (por. I. Rosenblüth, w: Korzonek, Rosenblüth, Komentarz KZ, t. I, 1934, s. 124-125).
„Z faktyczną niemożliwością świadczenia mamy do czynienia wtedy, gdy z uwagi na jego właściwości oraz techniczne możliwości jego spełnienia, nikt nie jest w stanie spełnić takiego świadczenia zgodnie z treścią zobowiązania nawet wtedy, gdyby poniósł koszty znacznie przekraczające korzyści, których osiągnięcie było społeczno-gospodarczym celem danego zobowiązania. Właściwościami świadczenia uniemożliwiającymi jego spełnienie zgodnie z umową są nie tylko fizykochemiczny skład (np. nieistniejący i niedający się uzyskać stop metalu), budowa (np. konstrukcja czy struktura niemożliwa do uzyskania w świetle powszechnych praw fizyki), lecz także termin spełnienia, który upłynął w dacie zawierania umowy, czy odległość miejsca spełnienia uniemożliwiająca wykonanie zobowiązania w czasie pozostałym do dnia wymagalności roszczenia o spełnienie świadczenia." (B. Lackoroński [w:] W. Borysiak (red.), Kodeks cywilny. Komentarz, wyd. 33, 2024, art. 387).

Jak wskazuje się w orzecznictwie w ramach spraw o zbliżonej tematyce, związanej z ustanawianiem obowiązków osiągania przez wykonawców poziomów recyklingu, problem powinien być rozpatrywany pod kątem nieważności takich postanowień również z perspektywy naruszenia zasady swobody umów określonej w art. 3531 KC, a także art. 58 § 2 KC: „Jednakże, nawet jeśli w danym przypadku brak jest podstaw do powoływania się na przepis art. 387 § 1 k.c., to i tak nałożenie na wykonawcę niemożliwego do zrealizowania obowiązku w zakresie osiągnięcia poziomu recyklingu, sankcjonowanego wysoką karą umowną — należy z pewnością uznać za sprzeczne z art. 353(1) k.c. Zgodnie z tym przepisem strony zawierające umowę mogą ułożyć stosunek prawny według swego uznania, byleby jego treść lub cel nie sprzeciwiały się właściwości (naturze) stosunku, ustawie ani zasadom współżycia społecznego. Zgodnie z art. 58 § 2 k.c. nieważna jest czynność prawna

sprzeczna z zasadami współżycia społecznego. W odniesieniu do pojęcia „zasad współżycia społecznego" w nauce prawa wskazuje się na kryterium tzw. słuszności (sprawiedliwości) kontraktowej: „Drugą ważną sferą zastosowania zasad współżycia społecznego jako granicy swobody umów jest problematyka tzw. słuszności (sprawiedliwości) kontraktowej, rozumianej jako równomierny rozkład uprawnień i obowiązków w stosunku prawnym, czy też korzyści i ciężarów oraz szans i ryzyk związanych z powstaniem i realizacją tego stosunku." (E. Gniewek, P. Machnikowski (red.), Kodeks cywilny. Komentarz, wyd. 11, 2023)" – por. Uzasadnienie wyroku Krajowej Izby Odwoławczej z dnia 9 czerwca 2025 r. w sprawach połączonych do wspólnego rozpoznania o sygn. akt: KIO 1056/25, 1057/25, 1058/25, 1059/25, 1060/25, 1061/25, 1075/25, 1076/25, 1077/25, 1078/25, 1080/25, 1081/25, 1082/25, 1083/25, 1085/25, 1086/25, 1087/25, 1088/25, 1089/25, 1090/25.

W stanie faktycznym sprawy Zamawiający niewątpliwie opisał przedmiot zamówienia w taki sposób, który nie odpowiada opisanym powyżej wymaganiom – w istocie zobowiązując wykonawców do spełnienia świadczenia niemożliwego. Mianowicie, Zamawiający ustanowił w dokumentacji Postępowania wymagania dotyczące osiągnięcia przez wykonawców poziomów przygotowania do ponownego użycia i recyklingu odpadów komunalnych. Obowiązki w tym zakresie wynikają z przywołanej treści punktu III.4.1) SWZ.

Analiza całokształtu okoliczności faktycznych i prawnych, które towarzyszyć będą realizacji zamówienia udzielanego w Postępowaniu prowadzi do jednoznacznego wniosku, że osiągnięcie takiego poziomu **przez wykonawcę** nie będzie możliwe.

W tym zakresie należy zauważyć, że to nie wykonawca zamówienia, lecz przede wszystkim mieszkańcy gminy są w głównej mierze odpowiedzialni za jakość selektywnej zbiórki odpadów komunalnych. Dodatkowo, rolą gmin oraz Państwa jest wprowadzenie inicjatyw i zachęt do poprawienia skuteczności i jakości strumienia odpadów selektywnie zbieranych. Jedynie te działania mogą prowadzić do zwiększenia poziomu i jakości segregacji przez mieszkańców – mogą one bowiem kształtować zachowania mieszkańców przy pomocy uchwalanych przepisów prawa (w tym przepisów prawa miejscowego), odpowiednio egzekwować stosowanie tych przepisów oraz podejmować inne inicjatywy (pozaprawne) mające na celu zwiększanie świadomości ekologicznej mieszkańców (w tym również poprzez edukację w szkołach i przedszkolach).

Wykonawca odbierający odpady ma mniejszy wpływ na jakość segregacji – jego rola sprowadza się do kontrolowania jakości segregowania odpadów przez poszczególnych mieszkańców i zgłaszania nieprawidłowości gminom. Wykonawca taki może również sam promować postawy proekologiczne – jednakże należy pamiętać, że możliwości jego wpływu na mieszkańców oraz dostęp do mieszkańców (placówek nauczania, miejsc pracy, wydarzeń publicznych) nie jest tak znaczący.

Tymczasem wskazane postanowienie Opisu Przedmiotu Zamówienia (OPZ), nakładające na wykonawców obowiązek osiągnięcia wysokich poziomów recyklingu, w istocie w całości przenoszą na tego wykonawcę odpowiedzialność za osiągnięcie ustawowych poziomów recyklingu – **zwalniając jednocześnie całkowicie z odpowiedzialności w tym zakresie mieszkańców (czyli pierwsze i najważniejsze ogniwo w procesie gospodarowania odpadami) oraz Zamawiającego.**

Postanowienia te stwarzają sytuację, w której wykonawca przetwarzający odpady z jednej strony może jedynie częściowo przyczynić się do osiągnięcia wymaganych poziomów recyklingu, z drugiej zaś w całości ponosi odpowiedzialność za ich nieosiągnięcie (w ramach ustanowienia stosownego obowiązku w OPZ). Zamawiający próbuje zatem przenieść na wykonawcę przetwarzającego odpady w całości ryzyko nieprawidłowej segregacji odpadów przez mieszkańców (a więc w istocie wspólnoty, którą on sam reprezentuje) oraz ryzyko braku egzekwowania obowiązujących przepisów w zakresie segregacji – które to ryzyko jest efektem czynności i zaniechań osób niezależnych od wykonawcy i pozostających poza jakąkolwiek jego kontrolą.

W przypadku odpadów słabej jakości (co ma związek z nieprawidłową segregacją odpadów) poziomy przygotowania do ponownego użycia i recyklingu odpadów komunalnych mogą być niemożliwe do osiągnięcia. Tymczasem to Zamawiający dysponuje narzędziami dyscyplinującymi mieszkańców (w istocie, to mieszkańcy tworzą Zamawiającego jako jednostkę samorządową – gminę). Ma także większe możliwości w zakresie edukacji społeczeństwa. Nie jest więc tak, że wyłącznie wykonawca (jako podmiot odbierający i zagospodarowujący odpady) jest wyłącznie odpowiedzialny za osiągnięcie wymaganych przez UCPG poziomów przygotowania do ponownego użycia i recyklingu odpadów komunalnych. W związku z tym nie jest również uzasadnione ponoszenie przez wykonawców w całości odpowiedzialności w związku z nieosiągnięciem tych poziomów.

Wniosek o niedopuszczalności przenoszenia na wykonawcę odpowiedzialności w zakresie osiągania przez gminę kar umownych potwierdza najnowsze orzecznictwo. Mianowicie dnia 9 czerwca 2025 r. Krajowa Izba Odwoławcza wydała wyrok w sprawach połączonych do wspólnego rozpoznania o sygn. akt: KIO 1056/25, 1057/25, 1058/25, 1059/25, 1060/25, 1061/25, 1075/25, 1076/25, 1077/25, 1078/25, 1080/25, 1081/25, 1082/25, 1083/25, 1085/25, 1086/25, 1087/25, 1088/25, 1089/25, 1090/25, którym rozstrzygnęła problem zbliżony do tego, który ma miejsce na gruncie dokumentacji niniejszego Postępowania. W przywołanej sprawie wykonawcy uczestniczący na rynku zaskarżyli dokumentację postępowań o udzielenie zamówienia publicznego w przedmiocie odbioru, zbierania, transportu, i zagospodarowania odpadów komunalnych pochodzących z terenu Gminy Wrocław w obrębie różnych sektorów.
Wydając wyrok w przywołanej sprawie Izba uwzględniła odwołania wykonawców w zakresie zarzutów dotyczących m. in. kar umownych za nieosiągnięcie przez wykonawców poziomu przygotowania do ponownego użycia i recyklingu odpadów komunalnych i nakazała zamawiającemu m. in. dostosowanie sposobu ustalenia kary umownej za nieosiągnięcie poziomu przygotowania do ponownego użycia i recyklingu odpadów komunalnych do realnych możliwości osiągnięcia tego parametru w ramach realizacji umowy, **z uwzględnieniem odpowiedzialności zamawiającego za poziom udziału odpadów niesegregowanych w całym strumieniu odbieranych odpadów**. W uzasadnieniu wyroku Izba wskazała w szczególności, że „z przedstawionych przez strony stanowisk, w tym w szczególności złożonych przez nich dowodów, wynika, że osiągnięcie przez wykonawców wymaganych przez Zamawiającego poziomów recyklingu nie będzie możliwe w zaplanowanym okresie realizacji umów". W konsekwencji Izba uznała, że „w ocenie składu orzekającego, z materiału dowodowego wynika, że w okresie realizacji umów „według rozsądnych ludzkich przewidywań" osiągnięcie poziomów recyklingu wynoszących odpowiednio 55%, 56% oraz 57%, nie stanie się możliwe".

Na ten wyrok w połączonych, wyżej wymienionych sprawach, skargę do Sądu Okręgowego w Warszawie – Sądu Zamówień Publicznych złożył zarówno zamawiający, jak i dwóch z wykonawców, którzy byli stronami ww. postępowania odwoławczego. Sprawy odpowiednio były lub są prowadzone pod sygn. akt: XXIII Zs 96/25, XXIII Zs 101/25 oraz XXIII Zs 106/25.
Dnia 15 października 2025 r. Sąd wydał wyrok w sprawie XXIII Zs 96/25 oraz wyrok w sprawie XXIII Zs 101/25. W ramach tych orzeczeń Sąd oddalił skargę zamawiającego w sprawie XXIII Zs 101/25 (który domagał się m. in. zmiany ww. wyroku KIO poprzez oddalenie odwołań m. in. w zakresie zaskarżonych przez wykonawców poziomów recyklingu), a także **uwzględnił skargę jednego z wykonawców w sprawie XXIII Zs 96/25 i nakazał Zamawiającemu usunięcie z dokumentacji zamówienia postanowień nakładających na wykonawców obowiązek osiągnięcia poziomu przygotowania do ponownego użycia i recyklingu wyrażonego procentowo w stosunku do ilości odebranych odpadów, a także „wykreślenie z dokumentacji zamówienia wszelkich postanowień nakładających kary umowne za nie osiągnięcie poziomu przygotowania do ponownego użycia i recyklingu**".
Na tę chwilę nie jest dostępne pisemne uzasadnienie wskazanego wyroku. Jednak z motywów ustnych wskazanych wyroków wynika jednoznacznie, że Sąd Okręgowy w Warszawie za nieprawidłową uznał praktykę przenoszenia na wykonawców obowiązków w zakresie osiągnięcia recyklingu, które zgodnie z przepisami ucpg obciążają gminy, nie zaś wykonawców, a których osiągnięcie jest uzależnione w dużej mierze od samych gmin i jej mieszkańców, nie zaś od wykonawców świadczących usługi odbioru i zagospodarowania odpadów. Jednocześnie Sąd potwierdził, że postanowienia nakładające na wykonawców obowiązek osiągnięcia poziomów recyklingu są nieważne, bowiem obowiązek ten ma w obecnych warunkach rynkowych charakter świadczenia niemożliwego w rozumieniu art. 387 § 1 KC.
Zamawiający pominął także fakt, ze od 1 października 2025 r. zaczął obowiązywać system kaucyjny. Ustawa z dnia 21 listopada 2024 r. o zmianie ustawy o gospodarce opakowaniami i odpadami opakowaniowymi oraz niektórych innych ustaw (Dz. U. poz. 1911) treścią art. 1 pkt 1 lit. c) wprowadziła do ustawy z dnia 13 czerwca 2013 r. o gospodarce opakowaniami i odpadami opakowaniowymi (Dz. U. z 2024 r. poz. 927) art. 8 pkt 15ba, który wprowadza definicję uruchomienia systemu kaucyjnego, przez który to zwrot należy rozumieć dzień od którego system kaucyjny jest prowadzony przez podmiot reprezentujący zgodnie z zasadami określonymi w art. 40g ust. 1, jednak nie wcześniejszy niż dzień 1 października 2025 r. Zatem obowiązkowe obowiązywanie systemu kaucyjnego rozpoczęło bieg od tego dnia.

Cytując źródła rządowe: „System kaucyjny to mechanizm, w ramach którego konsumenci przy zakupie towarów w opakowaniach objętych systemem ponoszą dodatkową opłatę (kaucję), która w momencie oddania opakowania w punkcie zbiórki jest im zwracana. System kaucyjny to mechanizm wspierający recykling i ponowne wykorzystanie opakowań. System tworzyć będą przedsiębiorcy wprowadzający do obrotu napoje w opakowaniach (producenci, importerzy, właściciele marek) oraz sklepy, w których oferowane są produkty w opakowaniach na napoje objęte systemem kaucyjnym. Przedsiębiorcy wprowadzający napoje w opakowaniach objętych systemem zobowiązani zostaną do umieszczania na tych opakowaniach oznakowania określającego przynależność do systemu i wysokość kaucji"1.

Wprowadzenie systemu kaucyjnego z wysokim prawdopodobieństwem spowoduje odpływ z całego strumienia odpadów tych, które są najbardziej jakościowe pod kątem recyklingu. Mieszkańcy nie będą bowiem wytwarzali tych odpadów, przez co nie znajdą się one w strumieniu odpadów odbieranych przez wykonawców, co znacznie obniży możliwości w zakresie osiągania poziomów przygotowania do ponownego użycia i recyklingu odpadów komunalnych. Przedmiotowy problem został dostrzeżony przez Krajową Izbę Odwoławczą w wyroku z dnia 31 stycznia 2024 r. wydanym w sprawie o sygn. akt: KIO 102/24. W uzasadnieniu tego orzeczenia stwierdzono, że „Izba zgadza się przy tym z Odwołującym, że wykonawca odbierający i zagospodarowujący odpady nie ma wpływu na szereg okoliczności, od których zależny jest ostatecznie osiągnięty poziom recyklingu. W szczególności wykonawca nie ma wpływu na rzetelność segregowania odpadów przez ich wytwórców, czyli głównie - mieszkańców gminy, na obowiązujące przepisy prawa, w tym na sposób obliczania masy odpadów poddanych recyklingowi według zasad z Rozporządzenia Ministra Klimatu i Środowiska w sprawie sposobu obliczania poziomów przygotowania do ponownego użycia i recyklingu odpadów komunalnych, czy też na sposób funkcjonowania w Polsce od 2025 r. systemu kaucyjnego, który z dużym prawdopodobieństwem pozbawi wykonawców dostępu do strumienia odpadów najbardziej nadających się do recyklingu".
Podnieść także należy, że wymagania recyklerów (podmiotów zajmujących się recyklingiem odpadów, do których przekazywane są odpady w celu poddania ich odpowiednim procesom recyklingu, co umożliwia osiąganie lepszych wyników w tym zakresie) są niezwykle wysokie. W przypadku zabrudzeń lub stwierdzenia innych nieprawidłowości, odmawiają oni przyjęcia odpadów, co wiąże się z obniżeniem możliwości wykonawcy w osiągnięciu poziomów recyklingu.
Biorąc zatem pod uwagę wszystkie wyżej wskazane okoliczności, tj. w szczególności najnowsze orzecznictwo Krajowej Izby Odwoławczej oraz przywołany wyrok Sądu Zamówień Publicznych w sprawie XXIII Zs 96/2025, brak wpływu wykonawcy na jakość segregacji odpadów na terenie gminy, na wymagania recyklerów i sposób kwalifikacji odpadów jako poddanych recyklingowi, czy wreszcie na przewidywany sposób działania systemu kaucyjnego i jego skutki, należy stwierdzić, że Zamawiający w sposób nieuprawniony ustanowił obowiązki w zakresie osiągania przez wykonawcę poziomu przygotowania do ponownego użycia i recyklingu odpadów komunalnych. Ustanowione obowiązki są bowiem obiektywne niemożliwe do wykonania, są sprzeczne z zasadami współżycia społecznego, z zasadą swobody umów, a także naruszają podstawowe zasady udzielania zamówień publicznych oraz są sprzeczne z obowiązkami Zamawiającego co do opisu przedmiotu zamówienia. W związku z tym zasadne jest dokonanie wnioskowanej zmiany.

Odpowiedź:
Zamawiający nie modyfikuje zapisów w punkcie III.4.1) SWZ.

Z up. WÓJTA GMINY
MOSZCZENICA
Maria Kopczewska
ZASTĘPCA WÓJTA

Do wiadomości:
1. Adresat
2. a/a

Sporządził: Tomasz Mikulski